

Publicerad 2007-10-04 13:18 av Jani K

En kort resumé om livet som jag lever.

Att leva i ångest...

Klockan är 01.10 redan...

Egentligen borde jag sova men det är för mycket som snurrar i mitt huvud.

Jag fattar inte vad fan som händer.

Jag sover bara fyra timmar per natt, och jag vet inte varför.

När jag väl somnat så vaknar jag ofta av att jag blir knivskuren i halsen eller i magen.

Det har hänt flera gånger, och varje gång utav just två personer.

Är det inte dom här drömmarna så är det andra helt absurda, oförklarliga jävlar.

Jag själv ser mig som ganska spirituell och tror på saker som skulle få de flesta att försöka sätta in mig på ett hem.

Jag har dessutom en stark tro till magkänslan, den där vidriga känslan man får ibland när man känner på sig att något är fel.

Den får jag ofta...

Det här är inget som direkt hjälper en när man tänker på ens skadade drömmar, speciellt med tanke på att personerna i dessa drömmar är fullt verkliga och fullt kapabla till att göra det.

Kanske har det att göra med det i Lindholmen för några år sedan?

Ont...

Ont har man också.

Jag vet att jag flera gånger sagt att jag borde gå till läkaren, men jag har absolut ingen lust. Det man inte vet om, det skadar inte en.

I samband med ångesten kommer smärtan...

Smärtan som sträcker sig ner från bröstet, till magen.

En till bidragande orsak till mina sömnsvärigheter ligger nog i att jag inte allt för sällan hör pulsen i örat.

Inte som ett dunk, utan som ett susande.

Hjärtslag för hjärtslag...

Precis som man skulle höra blodet flöda, och alltid i vänstra örat.

Kanske har jag hjärtfel?

Det går ju trots allt i släkten verkar det som...

Men vem fan orkar bry sig?

Det dunkar...

Jag önskar att jag kunde känna mina hjärtslag som de gjorde för dig en gång, men nuförtiden får jag inte hjärklappningar om något mer än att röra mig eller av all jävla ångest.

Man har hela tiden en press på sig att prestera, man duger inte till en medelmåtta.

Men vafan, jag har ju MVG i Karosseri och teknik, det betyder ju mycket?

Ångest...

Ångest får jag som sagt ofta.

Det räcker oftast med att telefonen ringer för att jag ska få ångest.

Man skulle nog kunna säga att jag lever i en rädsla.

Jag flyr hela tiden från mitt förflutna, och skjuter upp en massa andra saker samtidigt som jag har en förmåga att göra riktigt dumma saker.

Dom som vet, dom vet... dom som inte vet kanske aldrig får göra det heller.

Men jag lever som sagt i en konstant rädsla, snutnojja, polisfrossa, allt vad man kan kalla det. Det är förövrigt något man ofta får när man är hög, men då är man nojig för det mesta. Men den kicken har jag inte längre, jag behöver inte drogerna för att bli nojig.

Jag är helt enkelt rädd för myndigheterna.

Polisfrossa...

Det har jag haft de senaste månaderna nu, men det verkar som mina största tabbar gått obemärkt förbi dom. Inte själva händelserna kanske, utan mest att jag glidit mig undan från deras misstankar. Dumma saker har jag förövrigt gjort i många år...

Jag minns ganska tydligt då jag och min barndomskompis Jeppe snodde varsin cykel. Jag gick nog på lågstadiet då.

Självklart var min cykel tillhörande en viss Gulhed, ja, han hette faktist så.

Hans äldre bror Ahmed sprang på mig i centrum med cykeln...

Där kom den där ångesten igen, nojjan...

Känner han igen cykeln?

Nojjan...

Åren gick och gick och jag började till slut faktist gymnasiet och trivdes ganska bra, träffade mycket nya vänner för livet faktist. Jag antar att det är saker som dessa som knyter dom starkaste banden. Jävla stolpskott egentligen, men kul i efterhand.

Hade eldat på som fan med V70n på väg hem från birka cupen. Som vanligt hamnade vi på villovägar...

Runken kom med lite halvdanna idéer men vi andra hakade på.

Natten började bli sen och vi släppte av Runken och en annan, det var alltså bara jag och Jocke kvar till slut.

Fan, svetten kom krypandes samtidigt som polisen närmade sig bakifrån och vi kom inte långt innan cirkusen i backspegeln började.

Helvetes jävla skit, lys inte in igenom bakrutan, lys för helvete inte in!

\"Kan ni öppna bakluckan?\"

Fan.

Cirkusen...

En månad gick, och då damp brevet ner i brevlådan.

Jag hade ännu inte fyllt 18 då, och den dagen trodde jag inte jag skulle göra det nån gång heller.

\"Din son Jani Kokko xxxxxxxx-xxxx är föremål i en polisutredning\".

Så löd brevet lite kortfattat som den trevliga socialmyndigheten skickade ut till min mor, som knappast fick

bättre hjärta efter det.

Hjärtat...

Det slog jävligt kraftigt på mig när jag och B var på väg hem natten till söndag.

Några km kvar, sen kan vi andas ut...

Helvete, helvete, helvete, det är bra likt polisen som närmar sig bakifrån.

Fan, det här får inte hända... det får INTE hända.

Men jag antar att även jag ska få ha tur nån gång...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jani K med Poeter.se id #19190 innehar upphovsrätten